

Sminkes: Somogyvári Dóri, fodrász: Scharle Fanni, stylist: Domán Melinda
Ruhák: Emily Kincsesboltja, a minőség, egyedi olasz ruhák kincsesboltja, 1061 Budapest, Király u. 38., www.facebook.com/emilykincsesboltja, Instagram: [emily_kincsesboltja](https://www.instagram.com/emily_kincsesboltja)

SZÖVEG –
SZÁM KATI

KÉP –
EMMER LÁSZLÓ

SOROZAT –
KÉPMÁS

Néha ki kell lépni a megfelelési mátrixból

Miközben beszélgetünk, úgy érzem, mintha nem is az a **Gubás Gabi** ülne velem szemben, akit pár napja a címlapfotózáson láttam. Aztán rádöbbenek, persze, egy színésznőnek nyilván a címlapfotózás is egy szerep. Nevetve válaszol, amikor ezt elmondom. „Hát, azért vagyok színésznő! Ahogy rám kerül egy ruha, meghatározza a viselkedésemet is, de a saját ruháimban szeretek feloldódni.”

◆ – **Épp egy hangstúdióból jössz. Min dolgoztál?**

– Hangalámondáson voltam. Amíg a gyerekek nem voltak, a szinkron jelentette a fő fizetésekiegészítést, és nagyon sokat tanultam az ilyen munkákból, de ma már gyakran mondom rá nemet, mert az idő nagy kincs, ha az embernek családja van. Persze, most is hoztam a formám, sikerült egy másik címre mennem. Nagyon rossz a tájékozódóképességem, ezért nem is vezetek, pedig van jogsim.

– **Elkalandozol, vagy csak nagyvonalúan figyelmen kívül hagyod az ilyesmit?**

– Valahogy úgy szocializálódtam, hogy vagy pihenek, amikor utazom, vagy kihasználom az időt. Akár öt percre is le tudom csukni a szemem, és egész jól regenerálódom, és ilyenkor csinálom mindazt, amihez máskor nem tudok leülni. E-mailt olvasok, szerződést írok, időpontokat egyeztetek.

– **Az utazás fejben is segít megérkezni valahova. Film, színpad, zenekar, család. Hogy tudsz megérkezni egyik szerepből a másikba?**

– A színészi szerepre mindig van rákészülési idő, és az gyorsan is szokott menni. Mi, magyar színészek híresek vagyunk arról, hogy délelőtt próbálunk valamit, délután mondjuk a szinkronban dolgozunk, este meg már egy harmadik szerepet játszunk a közönség előtt. A külföldi kollégák általában nem értik, hogy tartunk fejben 15-20 szerepet is. Mire hazaérkezem, már anya vagyok, amit szeretek megélni a maga valójában, igyekszem, hogy ne vigyem haza a problémáimat. Pontosan azért szeretem az utazási időt kitölteni, hogy ha még vannak szabad szálak, akkor azokat elvarrjam.

– Mikor jöttél Budapestre?

– 18 évesen feljöttem Téglásról, amikor felvettek az egyetemre. Addig Debrecenben tanultam. Ha nem sikerült volna a színművészeti, akkor valószínűleg virágáros lettem volna egy évig, mert a színészetten kívül mást nem tudtam elképzelni.

– Az, hogy 18 évesen bekerültél a színművészetire, azt is jelenti, hogy az osztályodban a többiek általában idősebbek voltak. Ez nehézség volt számodra?

– Nagyon. Talán négyen voltunk 18 évesek, két fiú, két lány, a többiek huszonhárom-huszonnégy éves, számomra meglelt emberek. Nekem úgy tűnt, hogy más problémákkal, más nehézségekkel foglalkoznak, és eltörpülnek mellettük az éngyakorlataim. Az első évben ugyanis éngyakorlatokat csináltunk, jeleneteket, amelyekkel kifejezhettük, hogy milyenek vagyunk, mi bánt minket, ez úgymond feltérképezi a személyiségedet. Aztán fél év alatt megszoktam, és a kollégium nagyon jó élmény volt, jó kis csapatná váltunk, akik együtt harcoltunk, hajnal négyig beszélgettünk, együtt főztünk. Sokat tanultunk egymástól is, és elfogadtuk egymást. Sajnos, nyaranként ki kellett költözni, és az nagy hercehurca volt. A munka nyáron is itt tartott, mert ilyenkor tudtam pénzt keresni. Szinkron, kicsi forgatások, minden, ami adódott. Ezért 18 éves koromtól minden egyes évben költöztem, hatalmas csíkos szatyrokkal jártam két kézben és vállon, cipeltem a Blahától a Vas utcáig, mert nem volt pénzem taxira. Hálás vagyok Söptei Andreának, nála húztam meg magam, és reggelenként mentem a telefonfülkébe telefonálni kiadó albérlet után, aztán hirdetést adtam fel.

– Emlékszel a pillanatra, amikor végre a saját otthonba léphettél be?

– Az nagyon jó volt. Hirtelen mennem kellett az albérletből, az fájt, mert azt hittem, hogy az évadig kitart. Akkor mondta a testvérem, hogy ad kölcsön, ne albérletet nézzek, és nekem is volt egy kis pénzem, még a Kalózkodó-filmből spóroltam. Találtam egy lakást négy számmal arrébb. Háromra mentek megnézni öten is, én fél háromkor hívtam az eladót, hogy meg lehet-e nézni előbb, ott tudok lenni három percen belül. Ahogy beléptem, mondtam, hogy akkor én leelőlegezem, és így lett az enyém az a kis lakás.

– Máskor is számíthattál a családdra?

– Másképp nem is tudnám csinálni. Hálás vagyok a saját családomnak és anyósomnak is, mert nem lehetnék

színésznő, ha ők nem segítenek. Héttől tízig kell föllépni, van, hogy egy hónapban csak 3-4 szabadnap van. Egy gyereket általában az anyukája fektet, az anyukája mesél neki, én viszont akkor játszom. Amikor hazajön az iskolából, én akkor jövök el otthonról. Tehát én Facetime-on érdeklődtem, mi volt velük aznap, és így tanultam a gyerekekkel. Amikor beértem a színházba, elküldték vagy lefotózták, hogy mi a házi, és én ellenőriztem, ha olyan volt a szerep, akkor két jelenet között. De bevallom, egy-egy fizikapéllda meg tudott izzasztani. Hálás vagyok a fiamnak, akinek ráadásul affinitása is van ehhez, hogy már tud segíteni a matekban Annának, a testvérenek. A férjem erdélyi, ők sok dolgot máshogy vettek, ráadásul románul, így egyszerűbb volt, ha a tanítás az én feladom. Persze este tizenegykor előadás után nem egyszerű, ha akkor derül ki, hogy másnap témazáró. Ezek voltak a meleg pillanatok... De hála Istennek 4-es, 5-ös tanulók, és nagyon önállóak, mert rá voltak kényszerítve. Szerettem volna, ha a munkám nem megy a gyerekek rovására, ezért inkább korán fölkeltem hétvégén is, és igyekszem megadni azt az időt, ami az övék, hogy ne érezzék, hogy anya nincs jelen.

– Számíthatsz a családdra, de azért a véleményetek nem feltétlenül egyezik. Az esküvőtök például nélkülük zajlott. Ott mi adott erőt, hogy szembemenj velük?

– A szívem, mert tudtam, hogy ő az igazi, és nem akartam más életét élni, még az édesanyámét sem. Anya sose akart nekem rosszat, csak viszonylag hamar fölismertem, hogy nem jól látja a páromat. Valójában én kértem meg a kezét, mert szerettem volna, ha minél hamarabb állampolgárságot kap, hiszen ő a másik felem. Így is csak Attila fiunk megszületése után két évvel kapta meg. Azt éreztem, hogy amiben tudom, abban megfogom a kezét, hiszen társak vagyunk. Azóta van két gyerekünk és csodálatos életünk van, körülöttünk jönnek-mennek a házasságok, és mi több mint 20 éve még mindig nagyon tartunk egymáshoz, sőt egyre jobban.

– A Válogatás című sorozatban azért belekóstolsz a válásba is...

– Igen, és voltam én is hasonló kapcsolatban, mint a karakterem. Azt szoktam mondani, hogy háromféle kapcsolat létezik. Az egyik elvesz belőled, a másik nem, de nem is ad hozzád, és a harmadikkal több leszel, tehát ketten vagytok egy egész, mert ami belőled hiányzik, az őbenne van meg. Én mind a hármat megéltem. Az első kapcsolat után, amikor rájöttem, hogy megcsalnak, felismertem, hogy nem jó emberbe helyeztem a bizalmamat,

”

*Nem az tesz
boldoggá, ha
meghökkenem
az embereket,
hanem hogy
elmondhatom
azt, amiben én
is hiszek: hogy
szép az élet.*

de nem vesztettem el reményt, hogy létezik megfelelő férfi, és mindig arra biztatok mindenkit, higgye el, van olyan, akit keres. Nekem három kapcsolat kellett, hogy megtaláljam. És most újra és újra, még erőteljesebben tudunk akárhány év után is csatlakozni egymáshoz, és lángolóbban is, mert önmagunkat adjuk, és úgy vagyunk jók a másoknak, ahogy vagyunk. Például neki a szétszórtságomat sem esik nehezére szeretni.

– A szakmában egyértelmű, hogy amikor lemegy a függöny, akkor hazamész a csaláodhoz?

– A Thália családcentrikus színház. Nyilván vannak bulik – például csináltunk batyus bált –, amikor róluk szól az az este, a második családomról. Vagy ilyenek a szilveszterek, karácsony másnapja. De ezek előre meg vannak szervezve, és a gyerekek is tudják, egyébként meg mindenki fut haza. Amíg nem volt családom, belefért, hogy lementem Kaposvárra, és 180 kilométert ingáztam egy előadásért, vagy állandóan ott ültem a Radnótiban, és megváltottuk

a világot minden este. A gyerekek születésével a helyére kerültek dolgok, a fontossági sorrend megváltozott, és ezek valóban elmaradtak. Amit kellett, azt megéltem, megváltottam, és az élet megtanított, hogy amikor fontos dolgok történnek, ott kell lennem 100 százalékosan a jelenben. Erre megpróbáltam trenírozni magam, ez is egyfajta munka, hogy amikor lemosom a sminket, leteszem a szerep ruháját, ne nyomasszon tovább, se a boldogsága, se a fájdalma, hadd élje Gubás Gabi is a saját életét.

– Ennek ellenére van olyan szerep, ami nagyon megváltoztatta Gubás Gabit is?

– Ami hatott rám, a részem is maradt. Egy ponton minden szereppel azonosulni kell, ezzel mint egy köldökszínőrral hozzacsatlakozom, és utána kinövészem magamból az egész szerepet. Ami ennél sokkal nagyobb rákészülést kíván, az a Polcz Alaine, a magánestem. Abba a mélységbe, amit ő megélt, mindig le kell merülnöm, hogy azokat a gyöngyöket újra és újra felhozzam, és meg tudjam

mutatni az embereknek. Mégis érdemes mindig meg-
tenni, mert látom a nézőkön a katarzist. Rádöbbennek,
hogy ez az asszony mennyi mindent túlélt. Nem
lehetett gyereke, megerőszakolták, kirúgták, megcsalták,
elhagyták, nélkülözött, éhezett, a klinikai halál állapotá-
ban volt, halálos betegséget győzött le, nem tudok olyat
mondani neked, amit ő ne kapott volna meg mint ember,
mint nő. Ha ilyen hendikepes lapokat kapsz, azt mondd,
inkább kilépek, haljak meg. De ő nem! Nem csak magán,
másokon is segített.

– Egy Polcz Alaine-szereptől erősebb leszel te is? Egy Sisi-szerep után jobban értékeled a szabadságot? Tóth Ilona bátrabbá tesz?

– Emlékezem az esszenciákra, a bölcsességekre, ha hordoz a szerep bölcsességeket. Ha nekem is vannak magánéleti elakadásaim, jó visszaidézni, ezért nagyon hálás vagyok az életnek, hogy játszhatom a szerepeket, mert mindig találok egy mondatot, ami nekem szól. Csodálatos, hogy ez a munkám, hogy nem csak én tudok segíteni, én is kapok segítséget.

– Mit jelent számodra a zene?

– Nagyon fáj a szívem, amikor prózai színésznőként kevésbé találtak meg a zenés szerepek. Én úgy szeretek énekelni! Amikor várandós voltam, megkeresett Pálffy Zsolt, hogy mi lenne, ha csinálnánk egy meselemezt. Rájöttem, hogy tudunk otthon is próbálni a zenekarral. Ennek köszönhetem, hogy a fiam ma csodálatosan zenél, gitározik és zongorázik. Próbáltunk, kísérleteztünk, a gyerekeim voltak a közönségünk, néztem, hogy mikor csillan fel a szemük és mikor kalandozik el. Amikor már beszélni is tudtak, elmondták, hogy mi legyen a legyekcskével, leüssük vagy hadd éljen még. Aztán kiderült, hogy Zsolt nemcsak gyerekszámokat ír, hanem felnőtt, bossa nova dalokat is. Mondtam, hogy én nem vagyok énekesnő, de előadóművész igen, és ezeket a számokat elő tudom adni, ráadásul nagyon szeretem a verseket. Így született meg *Szabad-e a tested este?* című lemezünk. Egyébként azt, hogy Éjszakai Nesz legyen a zenekar neve, a testvérem találta ki. Mert bizony két gyerek után is van még éjszakai nesz, ha szabad a tested este. A latin temperamentumos zenére rögtön elkezdesz táncolni. Azon szoktam nevetni, hogy amikor a fesztiválos gyerekelőadásokon szombaton 10-kor vagy 11-kor a babzsákba beültek a szülők karikás szemekkel – mert buliztak este –, hogy majd alszanak a csillogó szemű gyerekek mellett, a koncert végére felülnek, nekik is csillog a szemük, és

együtt kiabálnak a gyerekekkel. A bossa nova estünk is rögtön megindul, vannak benne ismert slágerek, ABBA- és Queen-számok bossa nova stílusban például, és természetesen vannak saját számok is. Azt éreztem, hogy ezekkel el tudom mesélni, hogy ki vagyok én.

– Szerinted mivel okoztad a legnagyobb meglepetést a közönségnek?

– Fogalmam sincs. Szeretem a határaitam feszegetni, azzal játszani, hogy mi az, amit nem képzelnek el rólam. Bevállalom például, hogy Karib-tenger kalózára maszkírozzanak férfiként, kipróbálhatom, hogy egy púpos, vén öreg asszony vagyok, banyaorral vagy Sisi – játszani szeretek. Ötévesen azt mondtam, hogy minden szeretnék lenni, tanárnő, pénztárosnő... de inkább színésznő leszek, mert akkor tényleg minden lehetek. Valóban ezt érzem, hogy én ezt a sok mindent, amihez útvelem van, legálisan csinálhatom. Ha ezt megengedik nekem, akkor nagyon hálás vagyok és boldog. Nem az tesz boldoggá, ha meghökkenem az embereket, hanem hogy elmondhatom azt, amiben én is hiszek: hogy szép az élet. Polcz Alaine-nek el lehet hinni. Ha csak én mondanám, talán azt felelnéd, neked könnyű, szép vagy, sikeres, bármi... pedig nekem is vannak problémáim, csak nem látványosak, mert nem teszem problémává őket, hanem feladattá teszem, és akkor már arra koncentrálok, hogy megoldjam. Megosztó személyiség lettél? Akkor most ez a feladat. Hogy fogod elviselni? A hiúságot hátra tudod tenni?

– A Tóth Ilona-szerepnél és a Dobrev Klára-szerepnél is keményen szembe kellett ezzel nézned...

– Nem én kértem, de hiszem azt, hogy megkerestek ezek a szerepek. Ha visszautasítom, másképp kapom meg ugyanezt. Nekem nem feladatom senkinek a fejében rendet rakni. Az én fejemben rendet tettem, és mindig ezt kommunikáltam. Az a feladatom, hogy ne bántson a hiúságom, hogy mit gondolnak rólam. Ha az ember a megfelelő mátrixból ki tud lépni, akkor szabad lesz, és én ezt a szabadságot megéltem, sok munkával. Nyilván én is kutatom az élet játékszabályait, sok mindent tudok, amivel kiegyensúlyozottabban tudom venni az akadályokat. Most egyébként az motoszka a fejemben, hogy szeretnék Polcz Alaine 100 éves évfordulója alkalmából egy róla elnevezett filmfesztivált létrehozni, és úgymond védjegyet adni azoknak a filmeknek, amelyek erőt adnak. Tehát ugyanúgy, ahogy vannak biotermékek, legyenek olyan filmek, amelyek arról szólnak, hogy segítenek boldogan, kiegyensúlyozottan, értelmesen élni. ♦